

Miroslav Krejčí

Molly a Endo

aneb Příběh koní

Ilustrace Miroslav Krejčí starší

Molly a Endo

aneb příběh koní

Miroslav Krejčí
Ilustrace Miroslav Krejčí starší

Molly se narodila v březnu. I Endo se narodil v březnu. A oba ve stejném roce. Protože ale čistokrevní američtí honáčtí koně nemohou mít jen jednoduché jméno, celé jméno Molly je Sweet Molly Cherr a celé jméno Endo je Elli Endo. Molly byla krásná tmavě hnědá kobyłka a Endo světle béžový valášek. Tato jeho barva je dost vzácná. V Americe se jí říká Palomino a v Evropě Isabella. Isabella podle španělské královny, která milovala tuto barvu a na svém dvoře takto zabarvené koně chovala.

Obě hříbata zatím jeden o druhém nevěděla. Molly běhala za svou mámu Sherdou po jarní louce na břehu řeky Moravy a Endo ochutnával svou první trávu na svazích Valašských kopců. A všechno bylo krásné. Hříbata byla v bezpečí svých matek, hřála se na sluníčku, pospávala mezi kopretinami a poznávala svět kolem sebe. Čas ale běžel, až nadešel okamžik, kdy hříbě musí svou mámu opustit a stává se z něj takzvané odstávče. Prostě hříbě, které je od své matky odstavené. Jak pro hříbě, tak pro jeho matku je to smutný okamžik, ale tak to zkrátka v životě chodí.

A tak se naše hříbata spolu poprvé setkala. Jako odstávčata se dostala na ranč, kde bylo mnoho dalších koní i hříbat. Hodně z nich zde měli ustájené jejich majitelé, jiné koně se používali pro vyjíždky do okolí s turisty a většina hříbat byla na prodej. Netrvalo to dlouho, ani Molly ani Endo si ještě nezvykli na život v novém prostředí a už se objevili kupci. Merik a Rajka, tak se jmenovali manželé, kterým padli do oka Molly a Endo a kteří je také koupili. Půl roční hříbata ale nejde jen tak odvézt ze stáda a starat se o ně doma. Je to sice možné, ale hříbata by se připravila o zkušenosti a návyky, které mohou získat pouze pobytem ve stádu.

Stádo je pro koně naprosto přirozené prostředí, které mu člověk vzal. Strčil koně do stáje, do boxu, kde je kůň sám. A věřte, že to ho nebaví a není tam šťastný. Naštěstí si to už hodně chovatelů uvědomuje a snaží se o takzvaný přirozený chov, kdy se koním navozuje takové prostředí, které jim bude co nejvíce připomínat pobyt ve volné přírodě. A v takovémto prostředí se naštěstí ocitli i Molly a Endo a mohli tak prožívat krásné dětství.

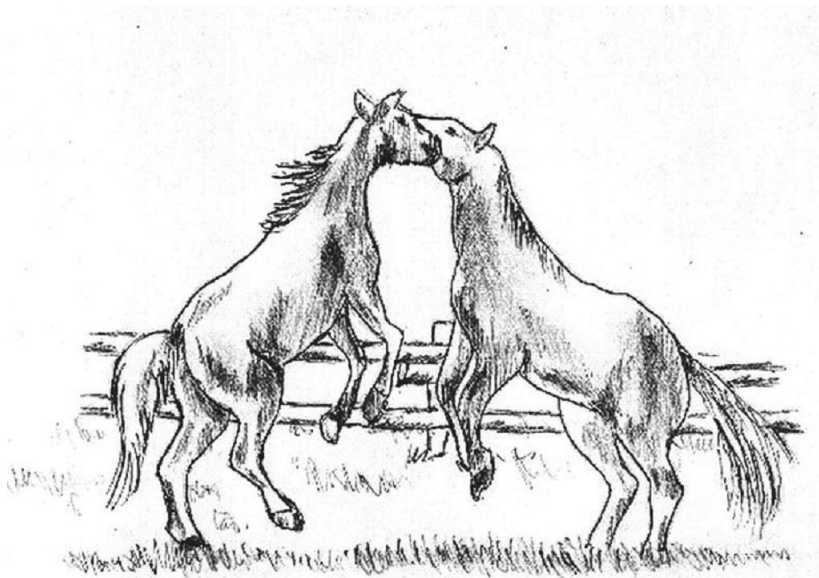
Tak jako lidé z jedné komunity, skupiny nebo třeba školní třídy spolu navazují různé vztahy, vytváří skupinky přátel či nepřátel, platí to samé i pro stádo koní. I zde jsou příbuzenské a přátelské vztahy, je tu hierarchie, která stanovuje, kdo by koho měl poslouchat, či spíše následovat. Koně mají rádi, když je ve všem jasno. Chtějí vědět, kdo je opravdový vůdce stáda, na kterého se mohou spolehnout. Vyhledávají přátele, se kterými se mohou poštuchovat, občas i lehce kousnout a se kterými se mohou střídat, když je sychravé deštivé a chladné počasí a někdo musí být ten první, co stojí na pastvině tak, aby na ostatní tak nefoukalo. Molly a Endo se brzy stali takovýmito přáteli. Přestože se od stáda moc nevzdalovali, bylo patrné, že je to nerozlučná dvojice. Dokonce byli ochotni i jeden druhého bránit, pokud by měli pocit, že je jejich přítel v ohrožení. To přátelství bylo natolik silné, že se Molly dokonce obrátila zadkem k majitelce ranče a koplá po ní zadními nohama, když pleskla Enda po hubě. Naneštěstí si to ale docela zasloužil, protože majitelku dost nevybíravě kousl do ramene, když jinému hříběti dávala kousek mrkve. Molly to pak samozřejmě schytala za oba. Ono mezi námi, nic jiného ani chovateli nezbyvá, než dát koni najevo, co smí a co nesmí. Když kůň kopne jiného koně, ten se většinou jen otřepe a nic moc se nestane. Pokud by ale pořádně

kopl člověka, mohl by ho zabít. A nebyl by to bohužel první případ.

Jeden z takových hodně známých je smrt kováře z jednoho kdysi slavného hřebčina v naší zemi. Dlouhé roky se staral o kopyta hřebců a chovných klisen a nikdy neudělal při práci chybu. Až jednou. Dokončil výměnu podkov u jednoho hřebce a když ho odváděli, tak jak byl v dobré náladě z dobré práce, plácl koně po zadku se slovy „tak běž chlapče“. Jenže kůň to nečekal, lekl se, a vyhodil zadníma nohama. Trefil kopytem kováře tak nešťastně, že byl na místě mrtvý. Kovář zapomněl, že jediná obrana koně je buď útěk a nebo jeho kopyta. A jelikož je kůň býložravec, je to potencionální kořist pro masožravce. Proto je tak ostražitý. Proto je jeho reakce na nebezpečí co nejdále od něj utéci.

A stejně zareagovali Molly a Endo jednoho srpnového dne, když se kousek od nich na pastvině ulomila ze stromu stará větev a s rachotem spadla na zem kousek od místa, kde se právě pásli. Oba koně to vyděsilo tak, že prudce uskočili stranou a prorazili dřevěný plot. Sice se jim naštěstí nic nestalo, ale najednou stáli bezradně mimo ohradu a přemýšleli, jak naloží s touto nedobrovolnou svobodou. No netrvalo jim to ale dlouho, vesele si párkrát vyhodili zadníma nohama a cvalem se rozběhli po louce směrem k blízké vesnici. A to bylo štěstí! Mohli se vydat opačným směrem, k silnici, a to mohlo dopadnout velice špatně. Přestože to ještě zdaleka nebyli dospělí koně, kteří váží i 600 kg (anglický válečný Great Horse, předchůdce dnešních Shirských koní, vážil i 1000kg!), ale svých 300 - 350kg už mít mohli. A dovedete si představit, jak by to dopadlo, kdyby se srazilo auto s 350 kg živé váhy. Raději si to ani nepředstavovat, stačí, když si uvědomíme, co s autem dokáže udělat srážka s kancem, který váží třetinu. Ale jak

jsme se už dozvěděli, naše hříbata se vydala opačným směrem – k vesnici. Netrvalo to dlouho, lidé si jich všimli a za chvíli už si je majitelka ranče odváděla zpátky.

Pomalu končil srpen a venku byla stále pořádná vedra. Mouchy, komáři a hovada koním pěkně otravovali život. Stádu tedy nezbývalo nic jiného, než aby se koně postavili k sobě tak, aby se mohli navzájem kolem hlav a hlavně očí, ovívat ocasy. Právě oči koní lákají hmyz nejvíce. A v tu dobu se ve stádu objevil nový přírůstek. Mladá, černá, skoro roční kobyłka. Na první pohled stejná jako ostatní, ale na druhý už se nedalo nevšimnout, že nemá skoro žádný ocas. Byla to totiž kobyłka z Belgie, kde se bohužel do dnešního dne udržel hloupý zvyk, koním po narození ocas uříznout. A tak kobyłka, jmenovala se Brelga, jen bezradně postávala vedle stáda, neustále pohazovala hlavou, podupávala nohama nebo poskakovala na místě, aby odehnala otravné